

İSTANBUL
İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

ŞİMDİNİN ÇOCUKLARI, GELECEĞİN YAZARLARI!

İSTANBUL - FATİH
İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

2023-2024 Eğitim-Öğretim Yılı
Hırkai Şerif Ortaokulu
Geleceğin Yazarları Projesi

Okul Müdürü

Mahmut GÜVENÇ

Koordinatör Öğretmen

Firdevs YAŞASIN

Projede Yardımcı Olan Türkçe Öğretmenleri

Büşra BOZKURT

Hilal TURAN CEYHAN

Yıldız ÖZKAN

Kapak Tasarım/Dizgi

Firdevs YAŞASIN

2024, İstanbul

Ö N S Ö Z

“Kalem, düşüncelerin kanatlarıdır ve onunla uçabilirsiniz.” (Helen Keller)

Yazmak , geçmişten günümüze duygularımızı ifade ederken kullandığımız en güzel yollardan biridir. Kimi zaman hayallerimizi, kimi zaman duygularımızı kimi zaman isteklerimizi yazarak ifade ederiz. Okuduğumuz güzel mi güzel kitaplar bizlere yazmak konusunda şevk verir fakat cesaret edemeyiz. Fakat her bir yazar aslında defalarca kez denemiştir. Belki çocukluğunda hayal etmiştir gelecekteki yazar olduğu günleri...

Ona gerçekleşmesi uzak bir hayal gibi gelse ve pes etse, gelecekte yazar olabilir miydi?

Her bir yazar, geçmişte birer çocuktu ve hayal ederek, pes etmeyerek harika birer yazar oldular.

İşte bizler de hayal eden her çocuk başarabilsin diye bir araya geldik ve geleceğin yazarları olmak isteyen 18 öğrencinin hayallerinde bir köprü olmak istedik. Geleceğin Yazarları Projesi sayesinde Hırkai Şerif Ortaokulu öğrencileri çeşitli metinler hazırladı ve bu kitap aracılığıyla siz değerli okuyucularına ulaştırdı. Düşüncelerini, duygularını ve hayallerini bir araya getirdiler, kanatlandırıp uçurdular.

Sevgili öğrencilerimin hayallerine ortak olabildiğim için oldukça gururluyum.

Sizler de bu yolculuğa şahit olacak, minik yazarların ilk eserlerini okuyacaksınız.

Bu yolculuğun keyifle geçmesini dilerim.

Firdevs Yaşasın

Hırkai Şerif Ortaokulu, Türkçe Öğretmeni

İÇİNDEKİLER

Biz Çocuklar.....	5
Ormanın Minik Kahramanı.....	6
Cumhuriyetim Bir.....	9
Dünyaya Yayılan Virüs: Teknoloji Bağımlılığı.....	10
Ekran Bağımlılığı.....	12
Şerefın Üstüne Yemin Et.....	14
Hayvanların Düşünceleri.....	21
Gözlerin.....	23
Benim Adım 100 Lira!	24
Bir Arkadaşım Var.....	25
Anı Kutusuna Açılan Kapılar.....	26
Gülsek, Oynasak, Öğrensek.....	27
Ormanları Kurtaran Fareler.....	29
Dede Korkut'un Kıtalar Arası Göçü.....	30
Çevreye Duyarlılık.....	34
Zaferin Rüyası.....	35
Teknoloji Bağımlılığı.....	36
Dünya Apartmanı.....	37

BİZ ÇOCUKLAR

Çocuklar hayata daima olumlu yönden bakarlar. Henüz hayatta ne gibi zorluklarla karşılaşabileceklerini bilmezler. Hayatı aile, arkadaş, oyun gibi birkaç kelime ile özetlerler. Oysa bilmezler ki hayat, binlerce sayfalık bir kitaptır. Bu da çok güzel bir şeydir aslında. Çünkü hayata nasıl bakarsan sana onu sunar.

Çocuklar bazı yetişkinlerden daha kibar, saygılı, hayalperest, oyuncu hatta daha akıllı ve kurnazdırlar. Küçük yaşlarda okula gitmek için isteklidirler. Ama daha sonra ödevlerle tanışırlar. Bu konuda onlara anne ve babaları yardım eder. Çocukları en iyi anlayabilecek yetişkin onlardır. Çocuklar anne babalarına ayrı bir içtenlikle bağlıdırlar. Babalar çocuklarıyla vakit geçirirken annelerde diğer ihtiyaçlarını giderir. Kimisinde de bu durum tam tersidir.

Anne ve babaların çocuklarıyla oyun oynarken çocuk gibi olduklarını herkes bilir. Buradan bazı yetişkinlerin, özellikle anne ve babaların hala içindeki çocuğu kaybetmediğini anlayabiliriz. Bu durum çocuklarda da görülür. Örneğin, daha ilkökul dönemindeki çocukların bir kısmı neredeyse hiç oyun oynamayıp, asosyal oluyorlar. Hatta aileleri ile hiç konuşmayıp sadece telefona bakıyorlar. Yani bazı çocuklar bile çocuk gibi olamayabiliyorlar.

Bazı aileler çocuklarından çok şey bekliyorlar. Evlerine maddi destekte bulunmalarını istiyorlar. Ama aslında karşılarında küçük, masum bir çocuğun olduğunu unutuyorlar. Ağır ve zorlu şartlarda korumasız çalıştırılıyorlar. Dünyada bu tarz durumlar için çocukların haklarını korumak amacıyla UNİCEF kurulmuştur.

UNİCEF çocuklara değer veren ve birçok hak tanıyan uluslararası bir kurumdur. Çocuklara birçok hak vermiş, çoğu ülke de bunu kabul etmiştir. Ama hepsi değil... Bazı ülkelerde hala çocuk işçiler var. Savaşlar yüzünden ölen birçok fakir ve masum çocuk var. Daha küçük yaşlarda olumsuzluğu, kötülüğü, korkuyu öğreniyorlar ve güzel bir yaşamı hiç tadamıyorlar. Çocukların dünyaya bakışları, aile sevgisi birbirinden farklı. Fakat hepimiz barışın ve mutluluğun sürdüğü bir dünya istiyoruz, istemeliyiz de. Biz geleceğin aydın çocukları olarak geleceğimizi aydınlık görmek istiyoruz. Tüm dünyadan tek isteğimiz bu.

Ahmed Mahmud ÜLKÜ

1157 – 5/A

ORMANIN MİNİK KAHRAMANI

Günlerden bir gün ormanda Victoria adında bir fare yaşarmış ama kimse Victoria'yı sevmez hatta onunla minik ve çirkin olduğu için dalga geçerlermiş.

Victoria sabah kalktığı gibi Sunshine Ormanında gezinmeye başlamış. Tam yere eğilip yere düşen meyveyi alacakken Martı Albert önünden kapmış:

-Zavallı minik şey yoksa benim gibi uçamıyor musun?

Victoria başını eğmiş ve yoluna devam etmiş. Karşısına tavşan Mia çıkmış. Yine her zaman ki gibi konuşmaya başlamış Mia:

-Yaa, ne kadarda yumuşak tüylerim var! Peki ya senin var mı?

-Olmak zorunda mı?

Deyip yoluna devam ederken bu sefer de Ayı William gelmiş:

-Aaa sende mi buradaydın? Az kalsın ezecektim, hahaha!

-Çok mu komik?

William tam konuşacakken Leylek Daniel:

-Ormanı keseceklermiş!

-Kim?

- "C Nature" adında bir şirket Tom ve Thomas adında iki tane oduncu getirmiş; daha sonrasında da daha fazla işçi ve makine getireceklermiş.

William bir şeyler yapması gerektiğini anlamış fakat önünde çok büyük bir engel varmış:

Bölgenin ünlü avcısı Richard.

Ondan gizlice ormanın diğer tarafına nasıl geçileceğini bilmiyordu fakat William kararlıydı. Yola koyulmuştu bile. William oldukça ilerlemişti, insanlar onu görürse korkup kaçır sanıyordu. Ardından sırtında hissettiği acı ile kendine gelmişti. Richard tarafından vurulmuştu! William etrafına bakarken Victoria'yı gördü:

-Katılıyorum, gerçekten büyüksün. Avcılar için harika bir hedefsin.

William'ın gözlerinden artık pişman olduğu anlaşılıyordu fakat artık çok geçti.

Mia gündemden geri kalmaktan nefret ediyordu. Bu yüzden Mia da yola çıkıyordu fakat çok sıkılmıştı. Cep aynasındaki görüntüsüyle konuşuyordu. Öyle bir dalmıştı ki onun yanında Victoria'nın olduğunu da önündeki çukuru da göremedi ve düştü. Zıplayarak çıkabileceği tarzdan bir çukur değildi. Victoria seslendi:

-Kendine baktığın kadar önüne de baksaydın böyle olmazdı.

Sonra yoluna devam etti ve Albert'ı gördü. Albert, yere konulmuş bir balığı görüp yemeye kalkmıştı. Victoria ise bir balığın nasıl buraya gelebildiğini düşünüyordu ki Albert'ın üstüne bir ağ düştü. Victoria Albert'ı avlayan kişinin onu fark etmemesi için hızlıca koşarken:

-Neden o kanatlarınla bu işin altından da kalkamıyorsun.

Victoria mink ve çirkin olduğunu kabul ediyordu ama kendini böyle seviyordu. Minik ve çirkin olması ormanı kurtarmak için engel değildi.

Ardından Tom ve Thomas'ı gördü. Uyuyorlardı ve etrafta kimseler gözükmüyordu. Çok iyi bir fırsattı bu. Bir ıslık çalarak fare arkadaşlarını çağırdı. Birlikte toprağı kazdılar ve baltaları gömdüler. Henüz başka bir aletleri yoktu. Belli ki asıl aletler sonradan gelecekti. Victoria'nın acele etmesi gerekiyordu. Yolda ilerlerken Richard'ı tüfeğini doğrultmuş gördü. Victoria tüm gücüyle koşup Richard'ı elinden ısırdı ve tüfeği düşürdü. Richard fare ye sinir olmuştu. Victoria'nın peşinden koştu. Victoria, avcuyu üstü yapraklarla kapalı açıklığa çekmeye çalışıyordu. Amacı onu tuzağa düşürmektir. Richard o an kurduğu tuzağı unuttu ve kendi tuzağına düştü. Victoria'nın önünde tek engel "C Nature" olmuştu artık. "C Nature" ekipleri ileride gözükyorlardı.

Victoria'nın dikkatini büyük bir çadır çekti. Boyu sayesinde kendinin geçebileceği bir delik bulmayı başardı. Baktı ki açık bir bilgisayar var. Hemen kurcaladı. Cihazın içinde şirketin batırabilecek dokümanlar vardı. Fare arkadaşlarını tekrar çağırdı. Bilgisayarı çadırdan beraber çıkartıp oradan ayrıldılar.

Victoria ve arkadaşları yolun olduğu kısma kadar bilgisayarı taşıdılar ve asla pes etmediler ama çok zordu. Sonradan yolda Tilki Lily ile karşılaştılar.:

-Siz ne yapıyorsunuz böyle?

Victoria durumu açıkladı ve Lily yardım etmeye karar verdi. Lily ile Victoria birlikte ilerlemeye karar verdi. Victoria fare arkadaşlarına teşekkür etti ve Lily ile yola koyuldu.

İleride bir ev gördüler. Evin içinde ki kişi telefonla konuşuyordu:

-Gazeteci olmakta ne zor iş! Bir türlü haber bulamıyorsun.

İçeridekilerin gazeteci olduğunu anlayınca bilgisayarını oraya bırakıp zile bastılar. Ardından oradan ayrıldılar.

Victoria evine ulaştığında gece uyuyamadı bile. Ne olacağını merak ediyordu, ormanı bırakmak istemiyordu.

Sabah olduğunda “C Nature” şirketinden iz kalmamıştı. Derin bir nefes aldı ve kendisiyle gurur duyuyordu. Kimse ne yaptığını bilmese de onu tebrik etmese de mutluydu. Birisinin tebrik etmesine ihtiyacı yoktu. Sonuçta her türlü kahramandı o.

Zeynep UĞUR

6-H Sınıfı Öğrencisi

CUMHURİYETİM BİR

Bu sevginin bedeli bin keder
İnsan bunun için ölüme gider
İstersem olayım milyarder
Vazgeçmem cumhuriyetimden

Bulamazsın burada derbeder
Sevilmez mi bu cumhuriyet birader
“Geldim işte 100. yıla!” der
Değişmez hiç lider

Kim olur ki burada mükedder
Yaşa Türkiye yaşı
Geldi buraya kadar kader
Atamdır burada önder

Nuray HALISDEMİR

6-H Sınıfı Öğrencisi

DÜNYAYA YAYILAN VİRÜS: TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞI

Dünyaya bir virüs yayıldı. Son derece bulaşıcı bir hastalık. İnsanlar bu hastalığa bağımlı oldular. Bu hastalık onların işe veya okula gitmemesini sorumlulukları görmezden gelmeyi bırak direkt görmemesini sağladı. Hastalık bir süre sonra geçer diye farklı farklı virüslerin aynı etkiyi sağlaması adına araştırmalar yapmaya başladılar. Bu virüse ben ve çevremdeki arkadaşlarım dahil herkes bağımlı oldu. Virüsün asıl amacı insanlığı kendine bağımlı etmektir. Bahsetmek istediğim konu teknoloji bağımlılığı. Az önce virüsün asıl amacından bahsettik; virüs teknoloji değil, teknoloji bağımlılığı. İnsanlar sorumluluklarını görmüyorlar. Şarjlarının bitmesine karşın onları idare edebilecek cihazları inceleyip onları şarj ediyorlar. Cep telefonu ile aramızdaki ilişki günlük hayattaki ailemizle ettiğimiz iki kelimelik sohbetten daha az. Virüse arkadaşlarımın ve benim de yakalandığımızı söylemiştim. Arkadaşlarımızla konuşurken ki kelime sayımız ekrana baktığımızda geçen saniyeleri aşmaz. Ulaşılmazdı eskiden şu an telefonlarda yaptıklarımız, belki de şimdi ulaşılmaz olacak insanlarla hayatlarımız.

Peki teknoloji hakkındaki belli hastalıkları duymuş muydunuz? Örneğin pek çok arkadaşım borderline selfitis adı verilen e-hastalıklardan birine sahip bu hastalık insanların günde en az üç kez kendi fotoğraflarını çekmesi ancak herhangi bir sosyal medya platformunda paylaşmaması anlamına geliyor. Ben teknolojiyi gerçekten seven bir insanım ve bu yüzden de güzel bir telefon edindim kendime, arkadaşlarım genelde benim telefonumun kamerasını kullanarak fotoğraf çekiyorlar nedenini sorunca yanıt alamıyorum onun yerine güzel çıkana kadar fotoğraf çekmeye devam edeceklerini söylüyorlar. Nedenini anlamış değilim ancak

bende bazen günlük hayatta yaptığım hareketlere anlam veremiyorum. Neyse gelelim bir diğer e-hastalığımıza, bahsedeceğimiz hastalık siberkondri. Peki siberkondri nedir?

Siberkondri hastalık arama hastalığıdır. İnternette hastalıkları aratarak çözüm bulmaya çalışmaktır. Ailem bu hastalığa sahip. Kendilerinde normalden farklı bir şey gördüklerinde hemen internette aratır ve çözüm bulmaya çalışırlar. Acaba bende siberkondriyi internette arattım diye siberkondri hastalığına mı sahip oluyorum? Neyse boş verin şimdi benim sorularımı.

İnternetteki her hastalığa çözümü olan güya doktorlara ne demeli? Her hastalığa ama her hastalığa bir çözümü var. Nasıl oluyor da insanlar fiziksel olarak doktor kontrolüne gitmeden hastalıklarına tanı koyuyorlar. Anlaşılır değil açıkçası. Ne de olsa insanlar sadece sahip oldukları rahatsızlığın dışı vuran özelliklerini biliyorlar, insan vücudu bu içinde ne döndüğünü tek bakışta bilemezsin.

Ana konuya geri dönersek teknoloji her durağa giden bir otobüs değil ya da güvenilir bir toplu taşıma aracı değildir. Bağımlı olmamalı ve sorumluluklarımızı aksatmamız gerekir ya da dur dur bekle bu konuşma seni sıktı biraz daha eğlenceli olmalıyım teknolojiyi dikkatli kullanalım gibi sözlerle olmaz bu işler.

Teknoloji çok kıymetli, verme ömrünü yeter ki. Veren olmaz ki yolda, koca ömrüne bir ağrı kesici. Artık gidip telefonlarınıza bakabilirsiniz okurlar...

Esmenur YİĞİT
6-H Sınıfı Öğrencisi

EKRAN BAĞIMLILIĞI

Ekranla bakmak aslında çok da tehlikeli değildir ama kullanabilene...

Ekran bağımlılığı maalesef ki neredeyse herkes de var. Bu yüzden de ekrana bakmak normalleştirilmiş bir durumda. Yani biz sokakta yürürken telefona bakan birini gördüğümüzde eskisi kadar şaşırıyoruz. İşte bunun sebebi bunu herkesin yapması ve maalesef bazen bizimde yapmamız.

Ekran bağımlılığı bağımlı olmayan birine göre normal olarak, o kadar korkunç ki yani yaşamadan anlayamayız. Şimdi bir düşünelim;

Bir gün sokakta yürüyoruz. Bir kaç kişi telefona bakıyor. Aslında başta pek de umursamayız belkide, neyse yürümeye devam ediyoruz ve bir iki üç derken herkes ekrana bakıyor. Gerçekten korkunç olurdu. Belkide bizde birer ekran bağımlısı olduğumuzdan bunu anlayamayabiliriz o yüzden başka bir örnekle bakalım.

Örneğin yine bir sokakta yürüdüğümüzü düşünelim, ama bu sefer herkesin çılgınlık attığı bir yerdeyiz. İşte bu gerçekten korkunç olurdu yani ekran bağımlılarına bile. Bizim bunda korkacağımız gibi ekran bağımlısı olmayanlarda sokakta herkesin telefona bakarak yürütmesine karşı korkarlar.

Eee bu kadar bahsettik örnekler verdik korkunç dedik ama neden korkunç?

Bunun sebebi insanların uyuşmuş olması ve hayatlarına odaklanamayıp sokakta yürüyebilecek halde bile olmamaları. Yani ekran bağımlılığı adeta bir uyuşturucu olmuş artık. Çünkü ekran bağımlıları sokakta yürürken, yemek yerken hatta ve hatta maalesef araba kullanırken bile baktıkları için hayatlarına odaklanamıyorlar. E haliyle de beyinleri uyuşuyor. Ayrıca beyinler uyuşurken maalesef hücrelerde ölüyor.

Yani kısacası demek istediğim ekrana bakın kullanın tadını çıkarın ama önünüzü göremez hale gelmeyin gözlerinize, beyninize, size yazık. Ne güzel rahat rahat güzel şekilde yararlı şeyler öğrenmek, zaman geçirmek eğlenmek varken siz bunu bağımlılık haline getirmeyin. Verme hayatınızı ekrana, yaşa hayatınızı rahatça!

Fatmanur GÜLER
6-H Sınıfı Öğrencisi

ŞEREFİN ÜSTÜNE YEMİN ET

1. Bölüm

Bir Ağustos ayında güzeller mi güzel bir peri varmış. Bu perinin adı Marcy imiş. Marcy’i herkes çok seviyormuş.Şefkati,neşesi ve cesareti ile ünlü olmuş. Zamanında bir çok devle savaşmış kazanmış, âmâ bir tanesi onun için çok özelmış.O diyarın en güçlü devi ile savaşırken bir büyücü ona yardım etmiş. Tabii bu karşılıksız değilmiş. Büyücü Marcy’e “Savaşı kazanınca benim kızıma bakmanı istiyorum. Ona mükemmel bir hayat sunup, onu dünyanın en iyi perisi yapmanı istiyorum.” Demiş. Marcy ona “Sen bir büyücüsün, büyücü olmak peri olmaktan daha iyi neden kızını bir peri yapmak istiyorsun?” diye sormuş.Büyücü’de ona “Eğer kızım bir peri değil de bir büyücü olursa, işimi bırakıp onu iyi bir büyücü yapmamı ister bende bir daha eskisi gibi büyü yapamam. Âmâ bu perilerde geçerli değil bu yüzden kızımın bir peri olmasını istiyorum.” Demiş. Marcy bunun sadece bir batıl inanç olduğunu, aslında böyle bir şey olmadığını biliyormuş ama bunu ona söylememiş çünkü bu sefer savaşı kazanamazmış. O yüzden büyücünün isteğini yerine getirmiş ve savaşı kazanmış. Marcy, savaş bittiğinde Büyücü’ye kızı ne zaman alacağını sormuş ve yarın gün doğarken alacağını öğrenmiş, sabaha kadar uyuyamayıp merakla gün doğumunu beklemiş.

Gün Doğumu

Gün doğumu geldiğinde peri hemen hızlıca Büyücü ile buluşacağı yere gitmiş ve onu beklemiş. Birkaç dakika sonra Büyücü ile yanında 15-16 yaşlarında gibi gözükken, siyah-düz saçlı bir kız gözükmüş. Konuştukları kızın o olduğunu anlamış. Büyücü Marcy’nin yanına geldiğinde ona “Bahsettiğim kız, bu kız ona çok iyi bakacağına şerefın üstüne yemin et.” Demiş. Marcy onun sözünü dinleyerek şerefi üstüne yemin etmiş ve kızı alıp evin yolunu tutmuş. Eve gidince Peri, kıza küçük ama onun ihtiyacını karşılayacak bir oda vermiş. O gece yatıp dinlenmişler ve kız hayatının çok sıkıcı geçeceğini düşünüp annesine kızıyormuş.

2. Bölüm

Sabahın erken saatlerinde küçük ama ikisine yetecek kadar, tatlı ve bacaklı evlerinin önündeki bahçede çalışmaya başlamışlar. Biraz zaman geçtikten sonra mola vermeye karar verip, yemek yemek istemişler ve içeri geçmişler. Yemek yerken bu kızın adının Mia olduğunu öğrenen Marcy, ona sıkı çalışması gerektiğini ve onu peri yaptığında bırakacağını söylemiş. Mia buna çok üzülse de zaten annesinin ona peri olduğunda o kadının yanında durmayacağını söylemiş, bu yüzden umursamamış. Günler böyle geçerken bir gece Mia büyük bir gürültü ile uyanmış. Marcy “*BU BİR DEV,HEMEN BENİM ODAMA GİT GELİYORUM!*” diye bağırması ve kilere doğru koşmuş. Mia onu dinleyip Marcy’nin odasına doğru koşarak gitmiş ve Marcy’i beklemeye başlamış. Marcy hemen gelmiş ve Mia’yı alıp halının altındaki gizli kapağa girmiş. Karanlık merdivenlerden inip bir odaya ulaşmışlar. Mia sesini çıkartmadan sadece Marcy’i takip ediyormuş. Bir sürü odadan geçmişler.

Marcy sanki bir şey arıyormuş gibi içeri bile bakmadan sadece kapıların üstünde yazılanları

okuyormuş. En sonunda bir odaya girmiş. Mia ona neden burada olduklarını sorunca Marcy ona her şeyi anlatmak için söze girmiş. “Yıllar önce ben bir dev kasabasında yaşıyordum. Tüm periler benden nefret ediyordu. Çünkü herkes devlerden nefret ediyordu ve bende onlarla yaşayınca beni peri olarak görmediler ve beni dışladılar bende beni daha fazla dışlamalarını diye devleri yavaş yavaş gizli bir şekilde ortadan kaldırdım. Böylelikle herkesin gözüne girdim. Ama atladığım bir şey vardı, Kral’ı öldürmemiştim.”. Mia yukarıdaki gürültünün Kral olduğunu anlamıştı. Âmâ aklında sadece bir soru vardı ‘Buradan nasıl kurtulacaklardı?’ bunu dışa vurmaktansa kendisi bir çözüm

bulacaktı ve bulmuştu bile. Marcy’e bir kaç soru sorarak ve olumlu cevaplar alarak planını uygulamaya başlamıştı.

3. Bölüm

Marcy’nin tekrardan Büyücü’ye ihtiyacı olmuş bu yüzden farklı bir kapıdan geçip Mia’nın annesinin olduğu Büyücü Diyarına gitmişler. Marcy, Büyücü’yü bulup ondan tekrar yardım istemiş. Büyücü önce bir sürü bahane üretse de kızınıda kurtarmak istediği için yardım etmeyi kabul etmiş. Beraber o kapılardan tekrar geçerek Peri Diyar’ına gitmişler. Yukarı çıktıklarında seslerin kesildiğini duymuşlar. Bu duruma herkes sevinmiş, Büyücü hariç...

Marcy ve Mia Büyücü’ye anlamsız gözlerle bakıyorlarmış. Büyücü “Bu sessizlik iyi bir sessizlik değil...” demiş ve sanki bir şey hatırlamış gibi önce duraksamış, sonra endişeli bir şekilde devam etmiş “...Bu savaştan önceki kıyamet sessizliği, herkes sessiz adımlarla beni takip etsin.”. Sessiz adımlarla salona doğru ilerledikten sonra pencerelerden dışarı bakıp şoka girmişler. Tüm evler paramparça olmuş, etrafta hiç bir peri kalmamış. Marcy sinirle evden çıkmış ve devi aramaya başlamış. Mia ve Büyücü ’de ona katılmış. Biraz gezindikten sonra gölün yanında onlara arkasını dönmüş, uzakları izleyen bir dev görmüşler. Marcy o devi kıışkırtmak için ona eski günlerle alakalı bir şey söylemiş. Dev sinirle arkasını dönmüş ve olabildiğince büyük adımlarla Marcy’e doğru yürüyormuş. Büyücü Marcy’nin önüne geçip ona bir kalkan olmuş ama Marcy ikisinde buna

karışmamasını bunun onun sorunu olduğunu söyleyip onları arkasına almış. Devle savaşmaya başlamış. Dev onu alıp ormanın derinliklerine doğru fırlatmış. Büyücü sinirlenip Dev’in üstüne atlamış. Dev onuda fırlatmaya çalışmış ama Büyücü kendini korumayı başarmış. Kendini son anda kurtarmış ve tekrar Dev’e saldırmış ama Dev onu bu sefer gölün derinliklerine atmış. Mia büyük bir cesaret ile Marcy’den öğrendiği sihirleri kullanarak Dev’e doğru bir atak yapmış. Bu, Dev’i bir kaç saniyelikine sersemletmiş. Mia, o bir kaç saniyeyi fırsat bilerek Dev’e bir kaç kez daha etkili sihirler yapmış. Dev artık ayakta duramayacak hâle gelmiş ve pes edip yere

yığılmış. Mia annesi ile Marcy’i aramaya başlamışlar. Biraz aradıktan sonra Marcy’i bir ağacın yanında doğrulmaya çalışırken bulmuşlar. Hemen yanına koşup onu doğrultmuşlar ve Marcy zor da olsa konuşmaya başlamış. “M-

Mia, sana çok teşekkür ederim. Senden bunu bekliyordum. Karşında bir d-dev bile olsa, korkmadan onunla s-savaşman beni gururlandırdı. Bundan sonra a-asla birinin sana bir şey demesine, y- yapmasına izin vermeyeceğine ş-şerefim üstüne yemin et.” Mia’nın ağlayarak onun dediğini yerine getirmiş bir şekilde ağlayarak kenara çekilmiş ve Marcy, Büyücü’ye doğru dönerek “Kızımı bana e- emanet edecek kadar bana g-güvendiğin ve beni koruduğun için t-teşekkür ederim. Kendi canını düşünmeden b-beni koruman bana, beni d-değerli biri imişim g-gibi hissettirdi. Bunun i-için

teşekkür ederim. Bir daha M-Mia hariç kimse için c-canını tehlikeye atmayacağına ş-şerefim üstüne yemin e-et.” Büyücü ne kadar kendini güçlü göstermeye çalışsa da kendini tutamayıp ağlamaya başlamış, Marcy’nin dediğini yerine getirmiş bir şekilde Mia’nın yanına doğru ilerledi ve Marcy’nin can çekişini, eziyet çekerek izlemiş ve içinden ona teşekkür etmişti.

4. Bölüm

Bir zamanlar Yakut Diyarı’ nda bir köyde çok güzel bir genç kız yaşardı. Bu genç kız köylüler tarafından çok sevilirdi. Köylüler bir iş yapacaklarsa her zaman bu genç kıza danışırlardı. Ancak sürekli merak ettikleri bir şey vardı. Bu kız belli saatlerde onlarla konuşuyor ve geriye kalan vaktinde uzaklara, çok uzaklara dalıp gidiyordu. Bazen onlarla konuşurken bile krallık hakkında bir şey duyduğunda sürekli saraya bakıp belki de bambaşka hayaller kuruyordu. Bu hayallerin açtığı kapı ise o sarayın kapısıydı, Hayaller Diyarı’ nın kapısıydı. Hayaller Diyarı’ nda bir kral ve bir kraliçe yer ve gök boyunca tüm diyarı kontrol ederlerdi. Her işi yalnız başına sürdüremezlerdi ömürlerine sığdıramazlardı asırları bu yüzden sarayda onlara hizmet eden altı hizmetkar vardı. Koca sarayda yalnızca üç hizmetli bir aşçı bir bahçıvan ve vezir yer alıyordu. Üç hizmetlinin görünüşü saray için gizemli olacak şekilde birbirinden farksızdı. Uzun, kahverengi saçlara, bembeyaz bir tene sahip kısa boylu kızlardı bunlar. Tenleri açık bir tenin ötesindeydi gerçekten bembeyazdı kimsenin nedenini sormaya cüret edemeyeceği kadar beyaz. Üç Ölümlü arasında dönen dedikodulara göre hizmetliler kendi aralarında bile bunun konusu açılınca kavga etmeye başlardı. Ancak bu özelliklerinden nefret etmezlerdi. Sadece kendileri de korkarlardı bundan ya da benzerlikten değil saraya göre bunun eksiklik sayılmasından korkarlardı.

Üç Ölümlü ise saray rejimine karşı gelmek adına oluşturulan bir protesto grubuydu o zamanlar üç kişiden oluşan grup sonradan bir cemiyet haline gelmişti. İsmi üç kurucusu olduğundan dolayı alan bu topluluğu kimlerin kurduğu çözülememişti. Üç Ölümlü’ nün bir zamanlar sarayda hizmetkar olduklarına dair söylentiler vardı. Ancak söylentiler kesinliğinden emin olunamayacak kadar asılsız duruyordu. Saraydan gelen emirle başka bir topluluk oluşturuldu bu topluluğun sıradan köy halkı gibi bir görünüm kazanması sağlandı. Saray topluluğunun savaş sonucu mağdur olduğu ve onlara zarar verilemeyeceği haberini her yere yaydı ve köy gibi halktansa toprağın değerli görüldüğü yerler ikiye ayrılarak yeni bölgeler oluşturuldu. Oluşturulan topluluk yeni bölgelere dağıtıldı. Topluluk önce insanların dert ve tasalarını dinleyip saraya bildirmesi adına oluşturulmuştu ancak Üç Ölümlü’ nün kısa bir süre bile olsa sarayda yer aldığına dair dedikoduların ortaya atılmasıyla sarayın yeni bir topluluk oluşturmaya gücünün yetmemesinden ötürü hali hazırda bir topluluğun görevinde değişiklikler gerçekleştirildi. Topluluk insanların güvenini kazanmış olmasına rağmen Üç Ölümlü hakkında yayılan dedikoduları ortadan kaldıramadı. Dedikodular asırdan asra

aktarıldı ve insanların çocuklarına bile öğrettiği bir gizem haline geldi. Saray içerisinde bile bazen konuşulurdu bu konu.

Bahçıvan bu konuya bilinmedik bir şekilde herkesten daha hakimdi ancak önemli olan konu değil bahçıvanın kendisiydi. Bahçıvan bilinmedik bir şekilde asırlardır o sarayda tek başına bahçeyi çekip çeviriyordu. Kısa boylu, uzun sapsarı saçlara sahip, nar rengi tulumu ve masmavi gözleriyle olabildiğine genç görünen bir oğlandı. Tek dileği ise sarayda hiç duyulmamış olan ölüm otuydu. Ancak bahçıvan her seferinde tanıdığı tanımadığı tüm insanlara soruyordu kimsenin bilmediğini duyunca ise sanki başka bir evrendeymişçesine şaşırıyordu. Özellikle bir kişiye kral ve kraliçenin önünde sormuyordu ölüm otunu. O kişi sarayın aşçısıydı. Daha işe yeni başlayan aşçı yemyeşil herkesi ikna edebilecek gözlere, kahverengi upuzun saçlara ve bembeyaz bir tene sahipti. Üç hizmetliye benzer özelliklere sahip olan bu kız onlara nazaran sarayda daha çok dikkat çekiyordu. Aşçı bunu kasıtlı olarak yapar dikkatleri gözlerine çeker insanları bir şekilde ikna ederdi. Kral ve kraliçeyi de bu şekilde ikna etmek istedi ancak olaylar çok farklı gelişti. Hayaller Diyarı'nda işler farklıydı.

Saraydan herhangi biri çocuk sahibi olamazdı kral ve kraliçe de dahil saraya yeni bir prenses getirmek için yapmaları gereken bir büyü vardı. Taçlarını bir araya getirerek yaptıkları bir büyü sonucu eşyalar bir insana çevriliyordu. Toplumda ise o insanın değeri oluşturulduğu eşyanın değerine göre ölçülüyordu. Bu büyü halka duyurulmazdı. Ancak aşçı büyü hakkında her şeyi kral ve kraliçe konuşurken dinlemişti. Şu ana kadar idam edilmemesinin nedeni o diyarda henüz keşfedilememiş ölüm dirençliliği olan insanların var olmasıydı. Kral öncesinde kızın idam edilmesine karar almış ancak pek çok kez denemesine rağmen hiçbir farklılık olmamıştı. Aşçı kendisinin bir ölümsüz olduğunu söyleyince kral önce bunun gerçek olamayacağını düşünerek saraya yakın çevredeki insanları toplayarak onları idam ile test etme kararı aldı. Kraliyette asker bile yer almazdı bundan dolayı vezirden aşçıyı anımsatan kişilerin idam edilmek üzere saraya kraliçenin odasına götürülmesi istendi. Ancak bir sorun vardı. Kraliçe bundan haberdar değildi. Vezir saraya en yakın köye varmak üzere yola çıktı. Saraya en yakın köy bile on günlük bir mesafeye sahipti. Yola çıkmadan önce aşçı ile konuşmuş ondan kimleri getirmesi hakkında fikir almıştı. Aşçı ve vezir yılların getirdiği bir samimiyete sahipti. Vezirin kurallar gereği bu durumu kimseye duyurmaması gerekirdi ancak dostlukları kuralların yazılı olduğu kağıdı yırtıp bir kenara atmıştı. Onların dostluğu kural dinlemezdi. Vezirin aşçıdan aldığı fikir gözleri cam gibi paylayan insanları toplamasıydı. Ancak ikisi için asıl soru bu değildi neden ölümle direnç kontrolü kraliçenin odasında yapılıyordu. Kraliçenin bundan haberinin olmadığını kraldan öğrenmişti vezir. Peki kral böyle bir şeyi neden vezire söylemişti. Yol boyunca bunu düşünen vezir aynı zamanda arkadaşının amacını çözememişti. Vardığı ilk köyü tamamen gezdi ancak bir sonuca varamadı. Saraya daha uzak köyleri sırasıyla gezmeye başladı. Toprağın insandan değerli görüldüğü yerleri tercih etmesi ve saraydan irak köyleri gezmesi gerekiyordu bu görevi aşçıdan almıştı. Kimsenin niyetini henüz çözemeyen vezir yalnızca denilenleri harfi harfine yapmakla yükümlüydü. Aşçının gözlerine sahip insan yoktu. Ancak onunki gibi görünen birkaç göz vardı. Bu durumu bahçıvana bildirseydi ister istemez ortaya çıkardı. Vezir gittiğinde bunu onun yerine aşçı yapmıştı. Bahçıvanla ne yapmaları gerektiği konusunda endişe ile konuşuyordu. Vezirle konuşurken sakin kalmasının sebebi kral tarafından izlendiklerini fark etmesiydi. Ancak bahçıvan asırlardır bahçeyi çekip çeviriyordu. Kralın ölüm dirençliliği konusunda onu test etmesi büyük bir sorun olurdu. Vezir bu sırada gerçekten cam gibi gözlere sahip insanları topladı ve saraya doğru yol alacakken onunla konuşmak isteyen bir köylü olduğunu gördü. Köylü ona ölüm ağacından ve bir kılıçtan bahsetmişti. Neden bunları ona anlattığını düşünen vezir aynı zamanda şoka uğramıştı.

Ancak önünde uzun bir yol vardı yalnızca bahçıvan ve aşçıyı görmesi gerekiyordu. Birkaç ay bile sürebilirdi bu yolculuk ne de olsa artık kış gelmişti...

Peki o zaman Üç Ölümlü' nün gizemini dağıtmak için oluşturulan topluluk nasıl yeni bölgelere ulaştırılmıştı. Ulaşım çok daha zordu. Ayrıca yeni bölgeler özellikle saraya uzak yerlerde kurulmuştu bunu yapan kral ve kraliçenin amacı halk tarafından yargılanmamaktı. Ne de olsa halk yabancıların olduğu bir topluluğun kendileri yerine daha yüksek imkanlara sahip köylerde kalmalarını istemezdi. Kral bu imkanı onlara tanımıyorsa başkalarına tanımamalıydı. Saraya yakın bölgelerde tarım gelişmişti ancak hayvancılıkta ilerleme kaydedilemiyordu. Hayvancılık daha çok saraya bir iki ay uzaklıkta olan yerlerde gelişmişti.

Oluşturulan topluluğun uzak bir bölgeye gönderilmesinin nedenlerinden biri de buydu. Kral tarafından özellikle seçilen suikastçılardı bunlar. Kaybedecek bir şeyleri olmayan insanlardı. Kılıç ustalık alanlarıydı ve saraya uzak bölgelerde hayvancılık için kılıcın kutsal olduğuna inanırlardı. Bu inanış onlara atalarından kalmıştı. Efsaneye göre bir kılıç vardı, ağacın kökünde duran bir kılıç. O ağaç saraya yakın halkın bilmediği ancak saraya her açıdan irak yaşayanların benimsediği bir bitkiydi. Ölüm Ağacı' ydı ölüm otunun özünün geliştirilmesiyle dikilen bir ağaçtı. Saraya irak olanların ağacın köküne sapladığı bir kılıç. Yalnızca kahramanların yerinden sökebileceği bir kılıç... Efsanede anlatılanlara göre Üç Ölümlü' nün oluşturduğu bir düzendi bu. Ölüm otunu bulanlar onlardı. Kılıcı ölüm otunun özü ile kaplayarak kutsallığı geleceğe teslim ettiler. Ve sonrasında ise kılıcı toprağa batırarak bir ağaç dikmiş oldular. Üç Ölümlü' nün kurucularının yaptığı büyü üzerine ise kılıç ağaçtan çıkarılamaz oldu. Bu olay dilden dile dolaştırılarak bunun hayvanlar içinde kutsal olabileceği kararına varıldı. Kralın bunlardan haberi yoktu ne ölüm otunu bilirdi ne de kutsal kılıcı. O zamanlar oraya gönderdiği topluluktan bu haberleri alınca da sessizliğini korumuş ve yıllarca susmuştu kral, sonrasında aradan yıllar geçmiş oğluna her şeyi ama her şeyi öğretmiş ölüm otunu tarihten silmek istemiş bunun için dillendirmektense susmuş ve ölümünü oğlunun ona tuttuğu aynanın ışığında seyretmeyi tercih etmişti. Ölen kralın bildiği bir şey daha vardı. Sarayda çocuk sahibi olunamıyordu. Sadece eşyalar insana çevrilebiliyordu. Her nesilde bambaşka insanlar yönetiyordu krallığı. Peki o zaman neden değer veriyorlardı çocuklarına ne de olsa halktan biri gibi gerçekten kendi çocukları sayılmazdı. Peki halktan neden sakarlardı bu büyüü ya da halktan saklı olan bir büyüün insanın toplumdaki değerini nasıl ölçtüğünü nereden bilirlerdi? Kral tüm bu düşüncelerini aynadan ona yansıyan ışığa bıraktı ve oğluna veda etti.

Koca bir kış geçmişti. Vezir saraya döndü bahçıvan ve aşçı ile görüşmeden önce getirdiği insanları kralın huzurunda ölçmesi gerekiyordu. Aradan aylar geçmesine rağmen duyduklarına göre kraliçenin hala bilgisi yoktu bunun hakkında. Ayrıca kraliçenin kendine ait başka bir odası olması da gözlerine çarpmamış değildi. Ancak farklı olan bir şey vardı kral test edilecek insanları kraliçenin odasında idam etmekten vaz geçmişti. Veziri kandırmak için yapmıştı bunu. Kraliçeyi aslında sevmiyor gibi görünecek daha sonra ise vezirin birilerine anlatıp anlatmadığını ölçmüş olacaktı. Ancak şimdi bunları düşünmemeliydi kral. İdam testi için herkes toplandı. Seçilen kişiler aşçının tarifine harfi harfine uyuyordu. Ve gerçekten 5 kişinin 4'ü de pek çok testten geçmesine rağmen ölmemişti. Sıra beşinci kişiye gelmişti. Bu kişi vezire kılıçtan bahseden kişiydi. Aşçının tarifine tamamen uymayan bu kişi krala ağlayarak yalvarmaya başladı söyledikleri birbiriyle o kadar çelişkili görünüyordu ki. Bir an için vezir krala onu bırakmalarını söyleyecek cürete kapıldı. Ancak o daha söylemeden köylü vezire yalvarmaya başlamıştı bile. Ölüm otunu bulup kılıcı yerinden sökmesi gerektiğini bunu ancak onun yapabileceğini buraya getirilmeden önce kısa süreliğine kaçıp bahçıvanla görüştüğünü ve bahçıvanın ağzından

ölüm otu sözcüğünü duyduğunu söyledi vezire. Vezir ne yapacağını bilemedi ancak artık bir şeyleri itiraf etmesi gerektiğini anladı. Belli ki aşçının niyeti de buydu...

Bir zamanlar Üç Ölümlü olarak adlandırılan saray rejimine karşı gelmek için oluşturulmuş bir grup vardı ancak bu grup hiçbir zaman cemiyet haline gelmemiştir adını üç kurucusundan alan grup sarayda çalışıklarına dair ortaya

çıkan dedikodularla nam salmıştı. Bu dedikodular asılsız gibi görünse bile gerçeklerdi. Üç Ölümlü vezir, aşçı ve bahçivandı. Öyleyse neden hala sarayda çalışıyorlardı...

Aşçı bir anda odaya girdi, nefes nefese kalmıştı. Vezirin susmasından korkarak gelmişti ancak vezir konuşmaya başlamıştı bile. Aşçı onu durdurdu ve bahçivani çağırdı. Bu sırada köylü üçünü bir arada gördüğü için çığlıklar atmaya başladı. Şoka uğramıştı. Gözleri kıpkırmızı oldu bir anda ancak buna rağmen aynen aşçının gözleri gibi cam kadar yansıtıyordu çevreyi. Daha kimse iki kelime edemeden köylü yine yalvarmaya başladı. Aşçıyı görünce "Prensesim lütfen bana yardım edin... Siz yardım etmezseniz kimse beni kurtaramaz buradan gözlerinizle ikna edin onu o sizin soyunuzdan bile gelmiyor. Lütfen, lütfen bana yardım edin yalvarırım." dedi.

Sarayda önceden çalışan kişiler vezir ve bahçivandı. Sarayı yöneten ise aşçıydı. Asırlarca yalnız başına yönetmişti Hayaller Diyarı' nı prenses. Sonrasında ise iki ölümlü yara bere içinde saraya gelmişti. Prenses onları iyileştirmek için bir büyü yaptı ancak gücünün farkında değildi. Çoktan iki ölümlüyü kendisi gibi ölümsüzlükle lanetlemişti bile. Bu yaptığıyla yüzleşemeyen prenses aradan birkaç yıl geçtikten sonra veziri ve bahçivani da alıp bir yolculuğa çıktı. Yolculuk boyunca belki de yalnızca kulaktan duyma olan bir otu aramaya karar verdiler. Ta ki aradan asırlar geçene dek. Ölüm otunu bulmuşlardı onlar. Ölümsüzlüğün esaretinden kurtulacaklardı artık. Ancak bir sorun vardı bu onlara olabildiğine bencilce görünmüştü. Onlar kurtulacaklardı belki ancak yaşayan halk saray rejimine karşı savunmasızdı. Bu yüzden Üç Ölümlü' yü kurdular. Bu grubun bir cemiyet olduğuna dair haberler yaydılar ve saraya biraz olsun göz dağı verdiler. Daha sonrasında ise veziri gruplarının savaşçıları yaparak onun kılıcını Ölüm Ağacı için kullandılar. Bahçivan ölüm otunun özünü kılıçla bitkiyi oyarak oluşturdu. Sonrasında kılıcın özü benimsemesini sağladı. Hep beraber daha sonra unutmak üzere bir yer belirleyip kılıcı oraya saptılar. Bahçivanın aklında bir fikir vardı kim oldukları ortaya çıkarsa onlara zaman kazandırması için bu fikir. Etrafa kılıcı yalnızca gerçek kahramanların çekebileceğine dair dedikodular yayacak asırlarca kimse kılıcı çekemediği için köylüler gerçek kahramanlar olmayı başaramadıklarına inanacaklardı. Sonra Üç Ölümlü çıkagelip kılıcı çekince onların gerçek kahramanlar olduklarını düşünen köy halkı biraz olsun Üç Ölümlü' ye zaman kazandıracaktı.

Yalvaran köylü tüm bunları yalvarışı sırasında haykırdı. Sonrasında yavaş yavaş gözleri kapanmaya başladı. Bu sırada vezir, bahçivan ve aşçı asırlar önce yaptıkları kaçış planını uygulamak adına yola koyuldular. Saray içerisindeki her kapıyı açan anahtar vezirdeydi. Ne de olsa asırlardır buradaydı vezir. Saray rejimine karşı gelen olsa bile güvenlerini kazanmak için karşı geldiği kralın oğlunu büyütmişti. Şu an gerilerinde bıraktıkları adam vezirin yıllarca baktığı bahçivanın yıllarca çiçekler getirdiği çocuktü. Ancak hepsi yalandı. Üç Ölümlü içinde her şey, halk içinde her şey... Ölüm Ağacı üç insanı öldürebilecek güce sahipti. Her öldürdüğü insan için yavaş yavaş küle dönüyordu. Üç Ölümlü için bunları düşünmenin sırası değildi. Vezir elindeki anahtarlarla idam için oluşturulan odaya gelmeden önce onları bahçivana bırakmıştı. Her ihtimale karşı bunu yapmak onun için alışkanlıktı. Aşçı her şeyi planlamıştı bundan dolayı bahçivanın yanına gitti ve idam odasına varmadan tüm kapıları açtılar. Dikkat çekmemek için idam odasının kapısını kırdılar. Hazırlıkları zaten önceden

yapmışlardı şimdi tek yapmaları gereken saraydan çıkıp ağacın yerini bulmaktı. Ancak unuttukları bir şey vardı. Arkalarında bıraktıkları köylü her şeyin farkındaydı ve kendileri bile ağacın yerini unutmuşken o biliyordu. Vezir onu geride bırakmaları gerektiğini muhtemelen öldüğünü söyledi. Bir an önce saraydan çıktılar ve saraya olabildiğine uzak bir yere koşmaya başladılar. Aşçı ne yapacağını bilemezken aynı zamanda aklına bir at arabası çalmaktan başka bir şey gelmiyordu. Hemen aklına gelen planı devreye sokmaktan başka elinden bir şey gelmezdi. Uzun süreli bir yolculuk sırasında prenses bir şekilde ağacın yerini hatırladı. Aynı istikamette yola devam ettiler. Aradan birkaç ay geçti ve Ölüm Ağacı' na vardılar. Ağacın kökü kararmaya başlamıştı. Şu ana kadar kimi esaretten kurtarmıştı bu ağaç. Üç Ölümlü bir arada ölemeyecek miydi? O an büyük bir sessizlik sardı ortalığı. Vezir ve bahçıvan ilk ölmesi gerekenin prenses olduğunu söyledi. Prensес kabullenmek istemiyordu şuna kadar arkadaşlarını lanetlemesiyle yüzleşmemek için sürekli kaçmak onun hatasıydı. Bu yüzden hiçbir şey demeden ölüm otunu koparıp ağzına attı. Vezir kılıcı yerinden çıkardı ve bahçıvana saptı. Sonrasında ise arkadaşları için yine o kılıçla bir mezar kazıp onları sonsuz uykuya terk etti.

Şevval Minay KAPTAN

6-H Sınıfı Öğrencisi

HAYVANLARIN DÜŞÜNCELERİ

Merhaba benim adım Ceviz. Ben bir köpeğim. İsmimi ailem değil sahibim koydu ama ismimi seviyorum. Neyse şimdi günlük yaşantıma bakalım.

Sabahları her canlı gibi kalkarım. Sahibim biraz geç kalktığından benim onu kaldırmam gerekiyor. Bende kaldırıyorum. Daha sonra dışarı çıkıyoruz, çıkmışken de bir markete uğruyoruz tabii. Fakat o sırada ben sıkılıyorum çıkmaya yelteniyorum ama olmuyor, bu yüzden biraz bekliyorum. Sonra eve doğru giderken bir kaç arkadaşım ile karşılaşıyorum. Arkadaşlarım dışardan yani insanların bakışına göre garip ama bence değil. Arkadaşlarım kediler, evet işte insanlara da bu garip geliyor. İsimleri birinin Duman birinin de Fındık. Yolda sadece bir gün değil her gün karşılaşıyoruz çünkü onlarda bu sokağın kedileri. Onların sahipleri yok ama çok iyiler. Bu yüzden gördüğümde selam vermek istiyorum ama köpek olduğum ve onlarda kedi olduğu için dışardan bakanlar bizim kavga ettiğimizi düşünüyor. Oysaki biz sadece selamlaşıyoruz ama insanlar köpeklerle kedilerin anlaşamayacağını sanıyorlar maalesef. Neyse şimdi günün geri kalanına devam edelim.

Arkadaşlarıma zar zor selam verdikten sonra eve geçiyoruz. Evde ise ikimiz de yemeğimizi yiyoruz ama sahibim benim yemeğim bitene kadar yemeğimi tazelemiyor. Kendisi her sabah taze ekmek isterken benim de taze yemek istemediğimi sanıyor ve bu durum benim hiç hoşuma gitmiyor ama yine de yiyorum. Daha sonra ikimizde bir köşeye çekiliyoruz. O telefona bakarken ben de biraz uyuyorum. Uyanınca sahibimle oyun oynuyoruz. Oynadığımız oyunlardan biri ise o topu atıyor ben yakalıyorum. Bu benim için her ne kadar yorucu olsa da yine de benim için eğlenceli. En sevdiğim aktivite ise sahibim tüylerimi taraması. Bunu yapması gerçekten hoşuma gidiyor. Sonra ise fark etmeden oyuna dalıyoruz ve akşam oluyor. Akşam ise yine tuvalet ihtiyacımı gidermek için dışarı çıkıyoruz. Fakat dün her zamanki gibi çıkmıştık ama bu sefer kedi arkadaşlarımı görmemiştik. Acaba başka köpekler onlara zarar mı vermişti? Acaba yabancı kediler mi onlara zarar vermişti? Bu soruların cevaplarını çözemedim. Bu yüzden hemen aramaya başladım. Sahibim ben arkadaşlarımı ararken ne yaptığımı hiç anlamamıştı ama ben aramaya devam ettim. Soruların cevabı belli olmuştu ve tahmin ettiğim gibi köpekler arkadaşlarıma saldırıyordu...

Hemen arkadaşlarımı kurtarmak için hızla koştum, kurtardım ama yine de arkadaşlarımı çok hırpalamışlardı. Çok üzüldüm ama elimden maalesef bir şey gelmiyordu. Bu kadarını yapabilmiştim. Arkadaşlarımda ağlıyordu. Onlara bu köpekleri tanıyıp tanımadıklarını sordum. Fındığın cevabı şöyleydi:

“Onlar... Karşı sokağın köpekleri. Yani Tehlike ve Yumak. Eğer tanıyorsan biraz daha anlatayım. Onlar bu mahallenin en hırçın ve saldırgan köpekleri. Hatta o köpekler şu ana kadar 4 köpeğe ve 6 tane de kediyeye saldırmışlar. Yani kısacası önüne gelene saldırıyorlar.” dedi.

Ben de buna karşılık onlardan korkmadığımızı ve birleşip onların üstesinden gelebileceğimizi söyledim. Duman ise:

“Ceviz onlardan korkmuyor olabilirsin ama eğer onların yanına gidersek hepimiz zarar göreceğiz. Bence bu yüzden onlara karışmamak en iyisi.” dedi. Aslında ona da hak veriyordum ama yine de korkak gibi olmak istemiyordum. Bende bu planı Duman ile uygulayacaktım ama o da Fındığa hak vermeye başlamıştı bile. Tek başıma da yapmam biraz zor olurdu bu yüzden arkadaşlarımı ikna edecektim.

Ertesi gün yine dışarı çıktık ve yine arkadaşlarımla karşılaştım. Onlarla bu konu hakkında konuşacaktım ama onlar çok istiyorsam bu işi kendim halletmem gerektiğini söylediler. Biraz üzül müştüm, çünkü tek istediğim onlarla birlikte Yumağın ve Tehlikenin üstesinden gelmekti ama onlar apaçık korkaklık ediyorlardı. Ben de tek başıma gitmeye cesaret edemeyip korkaklık etmeyecektim ve gidecektim. Bu yüzden hemen onların sokağına gittim. Sahibim ise arkadaşlarımla yanına falan gittiğimi düşünüp pek umursamıyordu ama yalnız da bırakmıyordu beni. Daha sonra gittiğimde direkt Tehlike ve Yumağı gördüm. Yine bir grup kediye saldırıyorlardı. Hemen engelledim. Onlarda geçen günde kendilerine engel olduğumu ve benim hangi cesaretle kendilerine karıştığımı sordular.

Fatmanur GÜLER
6-H Sınıfı Öğrencisi

GÖZLERİN

Kapkara bir göz sevdim

Sanki değildi kapkara

İçindeki aydınlık
Gözle görülemeyecekti

Örnek aldım o gözleri
Aydınlattım geleceğimi
Geleceğimi aydınlattım ama
Senin geleceğinden hiç emin değildim

Sevmemem gerekirdi o gözleri
Aydınlatamazdı bizi
Aydınlatsaydı bizi o göz
İnan dönerdik ama artık boş

Zeynep Azra DANIŞ
6-H Sınıfı Öğrencisi

BENİM ADIM 100 LİRA!

Benim adım 100 lira, nasıl gittim o kadar uzaklara?

Hayatım uzun bir yolculuk...

Her şey bir adamın beni alır almaz bir şirkete götürmesiyle başladı. Sonra birkaç şey aldı ve karşılığında beni onlara verdi. Kapalı bir kutuya konuldum, orada benim gibi bir sürü para vardı. Ne kadar da elden ele geçiyormuşum ben!

Karanlık kutuda birkaç gün durdum. Bu kutunun adı "kasa"ymış. Kasada olmak sanki paralar toplantısında olmak gibiydi.

Bir gün yine kasa açıldı, açıldı ama beni kasadan çıkardılar... Diğer paralaran ayrılacağım için çok üzülmüştüm. Başka bir kadının eline düştüm. Kasadaki kişi beni alırken "Buyrun para üstünüz." dedi. Ne demek olduğunu bir bilsem keşke! Ben parayım, para üstü ne demek ki!

Kadın beni cebine koydu, sonra sıcak bir yere girdi. Burası "ev"miş. Evde kadının eşi ve kızı vardı. Kadın, "Ders mi çalışıyorsunuz?" dedi. İki birlikte:

-Evet!

dediler. Matematik çalışıyorlarmış. Ne garip kelime, "matematik"! Sayılardan ve hesaplamalardan bahsediyorlardı.

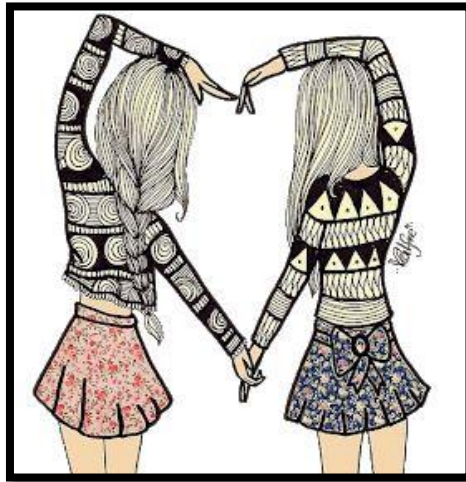
Bir anda adım geçti, kulaklarımı iyice açıp dinlemeye başladım. Kadın kızına şunları söyledi:

-Para üstü şu demek oluyor canım, bir alışveriş yaptığında verdiğin para gerekenden fazla olursa, çalışan kişi kalan parayı verir. Buna "para üstü" denir.

İşte şimdi anlamıştım. Meğer bu kadar yolu bunu öğrenmek için gelmişim.

Elanur BABACAN

6-H Sınıfı Öğrencisi

BİR ARKADAŞIM VAR

Bir arkadaşım var.

Her lokmayı paylaştığım.

Nefesi beraber aldığım her an.

Solmuş çiçekleri açtıran.

Mutsuz yüzleri güldüren.

Bir arkadaşım var.

Sımsıcak kalbiyle bütün buzları eriten.

İlmek ilmek kalbime ismini işlediğim.

Beni yalnız bırakmayan hiçbir anımda.

Gözlerimden akan yaşa fırtınalar koparan.

Sonsuz bir sevgiyle kalbimde duran.

Bir arkadaşım var.

Gökçe ÇAKMAK
5-B Sınıfı Öğrencisi

ANI KUTUSUNA AÇILAN KAPILAR

Bir kutum vardır ki

Gereksiz demesek mi?

Ne anılar vardır içinde oysaki

Her biri özlemimin simgesi

Selam gençlik! Nasılsınız? Umarım iyisinizdir. Ben de çok iyiyim. Ben Duygu bu arada. Birazdan yıllardır büyüdüğüm şehirden ayrılıp, başka bir ülkeye gideceğim. Kısaca, tüm anılarımı arkamda bırakacağım; arkadaşlarımı, okulumu, mahallemi ve tüm anılarımı... Hafta sonları arkadaşlarımla bisiklet sürüp, yarış yaparken bisikleti sürmemizi engelleyen o taşlı yolu bile özleyeceğim sanırım. Of kimi kandırıyorum ben!

Kelimenin tam anlamıyla çok kötüyüm. Sanki büyük bir boşluğa düştüm ve çıkamıyorum. Sırf babamın işi yüzünden her şeyimi geride bırakacağım. Keşke bir mucize olsaydı da bu boşluk hissinden kurtulabilseydim. Neyse... Annem eşyalarımın hepsinin toplanmış olduğuna emin olmak için garaja gitmemi söylemişti. Bi bakalım.

Geldim garaja. Şu lavanta kokusu. İki yıl önce, babamla garajda radyoyu tamir etmeye çalışırken her yer alev almıştı. Annem çok fena azarlamıştı. Ama macera olmuştu bize de! O günden sonra annem yanık kokusunun geçsin diye garaja lavanta kurutup, asmıştı. Bu kokuyu son kez kokladığıma inanmıyorum. Her şeyin bir sonu varmış meğerse. Eşyaları kontrol ederken bir kutu takılıyor gözüme. Anı kutum. Belki yıllar sonra burayı ve sevdiklerimi hatırlamak için bakacağım anı kutum. Bir farklılık hissediyorum. Elimle üstünde ki tozları silkeleyip, temizliyorum. Bi göz gezdiriyorum. Aha! Nedenini anlamadım ama kutunun sağ tarafına kilit takılmış. Kilidin üstünde ki anahtar “beni aç” diye bağıyor resmen.. Açsam

mi? Açmasam mı? diye büyük bir ikilemde kalıyorum. Ve merak duygusunun baskısı altında kalarak kutuyu açıyorum.

Evet, açıyorum ama açmamla pişmanlığım bir oluyor. Anahtarı çevirdiğim gibi kutu beni için çekti. Allah aşkına neler oluyor? Neredeyim ben!? Hala neler olduğunu anlamıyorum ama sanırım koskocaman bir boşluğun içindeyim(?) ya da uzayın ortasında kayboldum.. Etrafıma

bakmıyorum.Sanki silindir bir kutunun içindeyim ve iki tarafımda da aşağıya doğru uzanan kapılar var.Hepsinin üzerinde tarihler yazıyor.Çok değişik, sanki evren değiştirdim.Hareket etmeye kalkışıyorum. Sanırım akli dengemi kaybettim. İnanamayacaksınız ama denizin derinliklerindeyim aynı zamanda denizde değil gibi hissediyorum. Buradan nasıl kurtulacağımı düşünemeyecek kadar şaşkın ve kafası karışmış durumdayım. Sanırım bu seferlik her şeyi akışına bırakmalıyım. Bu biraz zor ama bulunduğum duruma bakacak olursak yapacak bir şey yok.Kapılara bakarken tekrar kafamı kaldırıyorum.Tam o hizada yukarıya asılmış büyük bir saat ve yanında kocaman bir yazı yazıyor. ”Merhaba Duygu.Burası senin anı kutunun içi.Her kapıyı açtığımda orada bir anınla karşılaşacaksın.

Burada sadece bir saat geçirebilirsin.Umarım bizi unutmazsın,görüşmek üzere.”Bu yazıyla kafam iyice allak bullak olmadı değil tabii. Ama merak ettiğim bir şey var;Bunu kim yazdı? Bunu öğrenip,öğrenemeyeceğimi bilemiyorum. Ama bildiğim tek şey kapıların çoğuna zamanım bitmeden girmek istediğim. Başlayalım o zaman değil mi?

“Yapabilirsin bunu Duygu” diyorum içimden. Ve ilk kapıya elimi uzatıyorum. Bu kapının tarihinde 17/07/2022 yazıyor. Kapıyı açtım ve beni içine çekti. Geldiğim anı gözlerimin dolmasını sebep oldu resmen. Ben ve yanlarında “gerçek ben” olduğum tek arkadaşlarım .Doğum günümdeyiz, bana hediyelerini veriyorlar. O kadar güzel hediyeler yapmışlardı ki. Anı kutusuna koyulmayı kesinlikle değerdi. Ardından bahçeye çıkıp oyunlar oynuyoruz. Onlar ile birlikteyken yüzümün gülmediği an yok. Onları seviyorum. Ve bir şey dışarıya doğru

çekiyor beni bu sefer. Bu anı bitmiş olmalı. Başka bir kapı seçiyorum. Bu sefer kimsecikler yok. Sadece ben,kulaklığım,deniz kenarı ve temiz hava. Bu dört kelime mutlu olmama yetiyordu. Anı kutuma o gün deni kenarında bulduğum deniz yıldızını koymuştum Size yemin ederim ki,yarım saat olsa bile hayatımda yaşadığım en kaliteli anılardan biriydi.Bu kapının tarihi ise 02/04/2023 idi.

Şimdiki rotamız bir başka kapıydı.rastgele bir kapıya koşuyorum. Kapıyı açtığımda duyduğum kahkaha sesi ile yüzümde güller açtı. Kimin sesiydi?

Tabii ki de bizim mahallede babasının bakkalında çırak olarak çalışan Ali abi. Mahallenin mutluluk kaynağıdır Ali abi. Bu anıda da onunla kahvehane de oturmuş,oralet içiyor,şakalaşıyoruz. O gün bana ormanda bulduğu dört yapraklı yoncalardan getirmişti. Bilirsiniz,dört yapraklı yonca bulmak zordur. Ah Ali abicim. Çok seviyorum seni. Zamanımın azaldığını fark ediyorum. Ve hemen bir diğer kapıya gidiyorum. Ailemle

birlikte olduğum anılardan. Evimizin koridorunda ki duvarın boyası kalkmıştı. O yüzden tekrar boyamamız gerekiyordu. Ve annem bunu daha eğlenceli yapmak için bir fikir sunmuştu. Fırça ile boyamak yok! Eliyle en çok boyayan kazanır. O kadar eğlenmişim ki! Bu evin her yerinde güzel anılar var. Anı kutuma da duvarın fotoğrafını çekip,fotoğrafi koymuştum. Keşke hep güzel anılarımla kalsam. Onları özleyeceğim.

Hem de çok. Derken boşluk,anı kutum birden pervane gibi dönmeye başlıyor. Ve toprak kayması gibi aşağıya çöküyorum. Sanırım sürem dolmuş.

Gözümü açtım,kapadım bir baktım garajdayım. Her şey çok hızlıydı.. Kamyon sesi duyuyorum dışarıdan.Kamyon eşyalarımızı almaya gelmiş olmalı. Garip düşünceler içinde boğulurken bir ses geliyor kulağıma;

— Duygu kızım,eşyalarını geri çıkart.Babanın işi hallolmuş.Gitmiyoruz,burada kalıyoruz!

GÜLSEK, OYNASAK, ÖĞRENSEK

Bütün çocuklar bir araya gelse,

Mutlu mutlu eğlense.

Kimse kimseyi üzmesse.

Bu hayat böyle geçse.

Tablet-telefon yerine dışarı çıksak, eğlensek.

Okullarda her gün görsek, oynasak, öğrensek.

Dünyayı el ele güzelleştirek

Hep birlikte mutlu olsak, yaşasak.

Ahmet Eymen KILAVUZ

5-B Sınıfı Öğrencisi

ORMANLARI KURTARAN FARELER

Kavala ormanındaki canlılar hayatlarını güzel bir şekilde sürdürüyorlarmış.

Bir gün ta ki insanlar gelene kadar. İnsanlar ağaçları kesiyor ve her yere fare zehiri saçıyorlarmış.

Bu zehirden diğer canlılarda etkileniyormuş. Sadece kemirgen fare ve arkadaşları hayatta kalmayı

başarmış, bunun nedeni ise kemirgen farenin arkadaşı bayan kanaryanın insanları görüp

arkadaşlarıyla haberleşmesiymiş. İnsanlar kestikleri ağaçlardan evler inşa ediyorlarmış. Kemirgen fare

ve arkadaşları Kavala ormanının yakın bir mesafede olan Güneşli ormana kaçmışlar. İnsanlar Kavala

ormanına böceklerin gelmesi ile sarsılmışlar. Ne deneseler de böcekleri yok etmeyi başaramamışlar.

Bunun üzerine insanlar bir süreliğine Kavala ormanından ayrılmaya karar vermişler. İnsanların gitmesi

evlerini özleyen kemirgen fare ve arkadaşları için bir fırsatmış. Hemen ormandaki evlerine geri dönmüşler. Döndüklerinde hiç beklemedikleri bir manzara ile karşılaşmışlar. Ormanın her yerini böcekler basmış, zaten aç olan fareler de bu böcekleri yiyerek karınlarını doyurmuşlar.

İnsanların tekrar geri dönecekleri öğrendiklerinde ise Güneşli ormanına saklanmışlar. Ormana giden İnsanlar böceklerin azaldığını görüp sevinmişler. Bu olayın nasıl olabileceğini araştırdıklarında farelerin yemiş olabileceğini ve eskiden fareleri öldürdükleri için böceklerin arttığını anlamışlar. Farelerin besin zinciri için ne kadar önemli canlılar olduklarını fark edip yaptıkları şeyden pişman olmuşlar. Ormanın eski doğal hali ile kalmasına karar verip kestikleri her ağaç içinde bir fidan dikmişler. Fareler ve ormandaki diğer hayvanlar da bu duruma çok sevinmişler. Ve doğal ortamlarında yaşamaya devam etmişler.

Sena ÇİZMECİOĞLU

6- C Sınıfı Öğrencisi

DEDE KORKUT'UN KITALAR ARASI GÖÇÜ

Dede Korkut, halkıyla birlikte yaşadıkları yere artık sığmadıklarını ve başka bir yere gitmeleri gerektiğini düşünüyormuş. Bunun doğru bir karar olduğunu fark edince halk ile konuşup fikirlerini almak için bir toplantı düzenlemiş. Birçok kişi Dede Korkut'a katılıyormuş. Dede Korkut halktan onay almış. Tabii uzaktan düşünüp karar vermek olmaz. Etrafı dolaşması gerekiyormuş. Karşısına Boğaçhan, Aybüke, Basat ve Uruz çıkmış. Bakalım, görelim ne demişler?

Basat:

-Merhaba Dede korkut, nereye gidiyorsun? demiş.

Dede Korkut:

-Bugün konuştuğum konu için bazı yerleri dolaşacağım, demiş.

Çocuklar:

-Biz de seninle geliyoruz Dedem Korkut , demişler. Ailelerinden izin alıp yola çıkmışlar. Saatler geçmiş hava kararmış.

Uruz:

-Daha ne kadar yürüyeceğiz Dede Korkut? Çok yoruldum.

Dede Korkut:

-Haklısın Uruz. Bu kadar yeterli.

Basat:

-Şimdi ne yapacağız Dede Korkut?

Dede Korkut:

-Çocuklar eğer geri dönersek çok zaman kaybederiz. En iyisi ateş yakıp burada kalmak , demiş. Orada konaklamışlar.

Sabah olmuş ve herkes uyanmış. Ormanda fazla ilerledikleri için karşılıklarına vahşi hayvanlar çıkabilirmiş. Bu yüzden hazırlıklı davranıyorlarmış. Biraz yürüdüktan sonra çalılıklardan bir ses gelmiş. Boğaçhan:

-Dikkat edin! Çalılıklardan bir ses geliyor.

Dede Korkut:

-Sakin olun çocuklar. Gelin bakalım, ne varmış orada?

Bakarlar ve oradan bir kurt çıkar. Bu kurt çok nadir görülen özel bir kurtmuş. Onlara bir şey anlatmaya çalışıyormuş.

Aybüke:

-Hadi onu takip edelim!

Kurdu takip ederler, ardından birkaç saat geçer, kurt onları yolun sonuna götürür. Yolun sonunda kocaman bir deniz varmış.

Çocuklar:

- Ne yapacağız şimdi? diye sorarlar.

Uzun bir düşünmenin ardından bir sal yapmaya karar verirler.

Tekrar sabah olur. Çocuklar uyanırlar bir de bakarlar ki Dede Korkut salı yapmış. Hemen yola çıkmak isterler. Bakarlar ki karşılıklarında onları buraya getiren kurt duruyor. Kurt bu sefer geldikleri yöne doğru koşmaya başlar, Uruz bunu fark eder ve arkasından koşmaya başlar.

Dede Korkut:

-Dikkat et Uruz! demiş. Kurt, Uruzla beraber yaşadıkları yere dönmüş. Oradaki halk sorular sormuş, Uruz, durumu açıklamış ve hep birlikte gitmişler. Herkes beşerli gruplara ayrılmış,

sandalla öbür kıtaya geçmişler. Gittikleri yer tam istedikleri gibi hatta daha mükemmel bir yermiş. Herkes çok mutlu görünüyormuş.

Çocuklar:

-Vay canına! Burası çok güzel Dede Korkut.

Dede Korkut:

- Evet çocuklar burası tam bize göre , demiş.

Taşınmaya başlamışlar. Tabii bu sal o kadar çok eşya taşıyamayacağı için büyük ve sağlam bir köprü yapmışlar. Bu yerleşme günlerce devam etmiş. Çok yorulmuşlar ama buna değmiş. Aradan aylar geçmiş. Basat ve Boğaçhan etrafı dolaşırken köprünün diğer ucunda olan kurdu görmüşler. Hemen Dede Korkut'a haber vermişler.

Dede Korkut:

-Ne oluyor çocuklar?

Boğaçhan ve Basat durumu anlatmış, kurdun yanına gitmişler. Fakat kurt bu sefer ağlamaklı sesler çıkartıyormuş. Onu takip etmişler ve kurdun yavrularını görmüşler. Yavrulara yemek ve su getirmişler. Bununla da bitmemiş, kalmaları için büyükçe bir kulübe yapmışlar.

O gün denizde bir tuhafılık varmış. Basat, Boğaçhan ve Dede Korkut köprüden geçtikten sonra kocaman dalgalar çıkmış. Maalesef köprü yıkılmış. Onunla da bitmemiş, yaşadıkları yerin denize yakın olan tarafları oldukça zarar görmüş. Köprü onlar için sorun değilmiş, çünkü ellerinde yedek bir tane daha varmış

Bu köprüyü hemen kuramazlarmış, dalgalar sona erecek gibi gözüküyormuş. Dede Korkut, halkı toplayıp konuşma yapmış, bu konuşma sayesinde halk rahatlamış.

Aradan birkaç gün geçmiş, dalgalar nihayet durmuş. Köprü olmadığı için birçok kişi gelirini sağlayamamış. Dede Korkut ve birkaç kişi köprüyü kurmuş. Ama bu sefer dalgalara daha dayanıklı bir köprü olmuş. Sıra gelmiş zarar gören evlere. Bunun için Dede Korkut tekrardan halkı toplayıp fikirlerini almak istemiş. Akşam olmuş, herkes toplanmış. Sonunda ortak bir karar almışlar. Ne kadar zor ve zaman alıcı olsa da bunu yapacakmış. Demirden bir duvar inşa edeceklermiş. Bir gün çocuklar bu konu hakkında konuşuyorlarmış.

Aybüke:

- Bu çok zor bir karar, başarabiliriz umarım bunu başarabiliriz.

Uruz:

- Sana katılıyorum Aybüke, ama nasıl yapacağız?

Basat:

- Arkadaşlar paniğe kapılmayın, Dede Korkut bir karar vermişse bu kararın üstesinden gelir.

Boğaçhan:

- Bence de Basat çok doğru söylüyor. Hem ne demişler: Birlikten kuvvet doğar.

Boğaçhan'ın bu sözünden sonra herkes olumlu düşünmeye başlamış. Duvarı inşa etmeye başlamışlar bitmesi beş ayı bulmuş. Artık dalgalardan etkilenmeyeceklermiş. Zaman geçtikçe her şey normalleşmeye başlamış.

Tıpkı eskisi gibi.

Melis İlayda SAYDAN

5-D Sınıfı Öğrencisi

ÇEVREYE DUYARLILIK

Sekiz dokuz yaşlarında iki kız vardı .Bu kızların adları Gamze ve Merve'ymiş. Kızlar aileleriyle buluştukları bir günde pikniğe gittiler .Gamze ve Merve çimenlikte voleybol oynarken kötü bir koku aldılar .Kokuyu merak edip biraz yol aldılar .Kızlar yürürken bir gölet gördüler .Gölete doğru ilerlediler. Gölete yaklaştıklarında göletin karşısında bir çöp yığını gördüler. Çöp yığından gerçekten de kötü ve pis kokular geliyordu .Çöp yığına yaklaştılar üstünde sinekler uçuşuyordu.

Gamze: Buraya gelmeden önce burayı araştırmıştım Merve. Burada türlü türlü hayvanının olduğunu söylüyorlardı fakat benim gördüğüm tek şey sinek .

Kızlar gülüşmeye başladı fakat bu durumun ciddi olduğunu biliyorlardı .

Merve: Gamze bence senin araştırman doğru .Bence burada gerçekten de hayvanlar vardı fakat bizden önce buraya gelen insanlar buraya çöp attı ve burayı pisletti hayvanlarda çöplerden dolayı burada yaşayamayıp gittiler.

Gamze: Haklısın Merve baksana sadece göletin karşısı değil gölette, bazı ağaçların altında da ve imenliklerde de var. En iyisi gidip ailelerimize haber vermek .

Gamze ve Merve toplarını alıp ailelerine haber vermek için koştular.

Aileleri bu durumu duyunca yetkililere haber verdi ve yetkililerde bu duruma müdahale etti .

Gamze ve Merve bu durumu duyunca çok sevindi ve gururlandılar. Çünkü yetkililer ailelerini arayıp tebrik etmişlerdi . Çevreyi nemsemenin vermiş olduğu keyfi doyasıya yaşadılar.

Zeynep SALMAN

6/A Sınıfı đrencisi

ZAFERİN RÜYASI

Cevat Pařa gördü rüyasında

Yerde gllerle yazıyordu yirmi altı

Bir ses duydu bořlukta

Yüzer metre ara ile dşeyin mayınları.

Dřediler mayınları,

Yıktılar gemileri,
Zafere son bir adım
O da Seyit Onbaşı'nın görevi.

Sırtlandı top mermisini
Çanakkale geçilmez, dedi.
İman gücü vatan sevgisi
Kazandık biz bu zaferi.

Asya TANYILDIZ
5-A Sınıfı Öğrencisi

TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞI

Bağımlılık deyince aklına neden sadece içki , alkol ,sigara geliyor? Aslında şuan bu yazıyı okuyan çoğu kişi “teknoloji” bağımlısı. Bir iki saat bakıyorum diyorsan lütfen ekran süreni kontrol et. Ettin mi? Zarar gelmiyor mu sanıyorsun? Sana ondan fazla sebep sayabilirim. 1-Göz bozukluğu 2-Yalnızlaşma 3-Depresyon 4-Zaman kavramını yitirmek 5-Tembelleşmek 6-Obezite 7-Kas-iskelet sistemi sorunları 8-Kan akışında bozukluk 9-Uykusuzluk 10-Baş,boyun ve sırt ağrıları Ne olduğunun farkına var artık. Bu kadar hastalıkla niye uğraşacaksın ki dikdörtgen şeklinde ki kutu gibi bir şey için. Her gün kendine zarar verdiğinin farkında değil misin? Niye eskiden başarılı biriyken şimdi eskide kaldı? Eskiden sportif biriyken şimdi niye eski oldu? Niye başarabilecek olsan bile niye olamıyorsun? Ailenin, arkadaşlarının arasına geçen şey ne? Cevabını hemen verdin değil mi? Evet doğru cevap: “Teknoloji bağımlılığı.”

Kendini bırakma “yapamam ki zaten” diye. Telefonda (uzun süre keyfi) geçirdiğin vakti, güzel bir şeyler için yapsan aslında sende onlar gibi “başardım” dersin. Hala geç değil, bugünden itibaren ekran süreni her gün kısaltarak teknoloji bağımlılığın kurtulabilirsin. O zaman göreceksin ki daha iyi hissediyorsun. Tabi ki bunu yaparken İnternet üzerinde faydalı uygulamalar kullanabilirsin. Bizde telefonu bırakıp taş devrine dön demiyoruz abartma o kadar. İhtiyaç olduğu zaman gerekli. Teknoloji İhtiyaç olduğu zamanlar ne kadar iyiyse, kötü amaçlı olduğunda ise o kadar korkunçtur. Sende çevrendekileri uyar çünkü bazen bir bağımlılıktan vazgeçemezsin sevdiklerinden vazgeçmek zorunda kalırsın.

Tuana SALMAN

6-A Sınıfı Öğrencisi

DÜNYA APARTMANI

Dünya Apartmanında tüm hazırlıklar devam ediyordu, bu hafta bahçemizde İtalyan kültürünü tanıttak olan İtalya temsilcisi Enciro ve ailesi gerçekten çok stresli görünüyordu. Dünya Apartmanı, Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın düzenlediği uluslararası bir etkinlik. Bu etkinlik için başkentimiz Ankara'ya 208 daireli bir apartman yapıldı ve her daireye dünyanın her bir ülkesinden gelip kültürlerini tanıttak aileler seçildi. Gelecek olan ailelerin bu apartmana yerleşebilmeleri için en önemli şart ise, Türkçe konuşabilmeleriydi. Fakat Dünya Apartmanının sonuncu dairesi olan 208 numaralı dairesi boş kaldı. Katılımcı ülke hakkında bir sürü toplantılar yapıldı. Ülke olarak kendilerini dünyaya kabul ettirmek için açtıkları savaş

sebebiyle bir sürü masum insanları katlederek bir ülke kurmak isteyen İsrail'in yaptıkları kimse tarafından kabul edilebilir değildi. Savaş kurallarını bile ihlal ederek yaptıkları bu soykırımla Dünya Apartmanında kimse kendilerini ve kültürlerini tanımak istemedi. İsrail'e yaptıkları sebebiyle ne bu Apartmanda ne de Dünya üzerinde verecek yerimiz yok mesajını vermek için 208. Daire tüm ülkelerin ortak kararıyla boş bırakıldı. Enciro ve ailesi hazırlıklarını bitirmişti. Tam bir şenlik havasında geçen gün herkes İtalyanın kültürel zenginliklerini öğrenmiş oldu. Özellikle Pizzaları ve çeşitli makarnaları şenliğe damga vurmuştu. Bu harika güne Dünyaya namını salmış Tiramisu ile ağızlarını tatlandırarak son buldu. Artık herkes düzenini kurmuş ve yeni yuvasına alışmıştı. Gündüzleri çocuklar bahçede oyun oynuyor, Anneleri de Keyif kahvelerini yudumluyor, babalar ise beraber futbol oynayıp maçları yorumlamak için adeta Akşam olmasını ipe çekiyorlardı. Tüm renklerin bir arada bulunduğu gökkuşağı gibi, Dünya insanın da bir arada bulunduğu bütünlük aynıydı. Dünya Apartmanında Türkiye'yi temsil eden ben ve ailem her konuda diğer apartman sakinlerine yardımcı oluyorduk. Ben çok hızlı ve zeki bir çocuktum. Heyecanlı yapımla benimle her an her yerde karşılaşmak mümkündü, Bu sayede de her şey çok çabuk çözüme kavuşuyordu. Günlerden bir gün sıra Yunanistan'a gelmişti. Okuldan çıktım, Saat 8 civarlarında. Annemler şenlik için aşağı inceklerdi, ben de üstümü değiştirip aşağı indim. Yunanistan'ın temsilcisi Asta ve ailesi gerçekten çok gururlu görünüyordu. Sandalyelerde oturuyoruz, bir kac dakika sonra ikramlar başladı. Yemekleri görünce çok şaşırıyorum. Sanki sıra bizde sanıyorum, neler oluyor anlayamıyorum. -"Tzatziki" mi dedi Asta? Cacık bu cacık, bizim bildiğimiz cacık yahu. Buyrun bu da "Dolmadakia" ve "Giouvetsi" - "Dol ma da kia" dedi!? Ne oluyor ya? Bizim sık sık yediğimiz dolma ve güvecimiz işte. yemeklerimizin sonuna -ki ekleyip bize pişirip getirmişler, resmen kültürümüzü çalmışlar anne. Şaşkınlıkla Anneme neler oluyor diye soruyorum Annem gülümsüyor ve ekliyor; "Yunanistan ve Türkiye'nin asırlardır iç içe yaşaması ve komşu sınırların etkisiyle, ortak tatları görmek mümkün. Her iki ülkenin özgünlüğü de işte bu küçük farklılıklardan ortaya çıkıp iki farklı ülke mutfağını oluşturuyor güzel kızım benim. Güzel geçen günün sonunda Apartman sakinleri hep beraber yorulana kadar ulusal Yunan Dansı olan Sirtaki oynayarak geceyi bitiriyorlar. Ertesi hafta kültür tanıtım sırası Rusya'da. Annem ve babam benim keyfimi yerine getirmek amacıyla sıra değişimi için Rusyanın temsilcileri ile görüştüler. Rus ailesi beni çok önemsiyor ve seviyorlardı çünkü süreç boyunca onların kızları Natalia ve Yulia'nın Türkçe konuşmalarına çok etki sağlamıştım ve sıralarını seve seve verebileceğini söylediler. Bu haber beni çok sevindirdi ve ailemle beraber pazar günü olacak senliği harika bir şekilde planladık. Yemeklerimizin tarihçesini ve nasıl bulunduğu hakkında harika bir sunum hazırladım. Türkiye'nin yedi Bölgesinden 7 ünlü Şef ile hazırlanan Yemeklerle Apartman sakinleri doyusuya ziyafet çektiler. Misafirperliğimizle ikramlarımızla herkesi Hayran bırakmayı başarmıştım. Gururlu bir şekilde bir tepsi Antep Baklavasıyla beraber Yunan aileye " İşte Bakın bu Baklava-ki değil Baklava. Bu bizim Baklava'mız" Çünkü Türkiye uluslararası arena da bu ürünün yapım ve isim hakkının bize ait olduğunu kanıtladı diyerek tatlıları ikram ettim. Yunan Aile keyifle Baklavanın tadına bakarken "Bu Harika buluş için size minnettarız, sayenizde Dünyamız tatlandı diyerek gülüştüler. Dünya Apartmanından gece yarısına kadar Kahkaha sesleri yükseldi. Haftalar Haftaları kovalarken her hafta farklı farklı kültürleri tanıyıp o Ülkeye misafir olurken zamanın ve Kültür Programının yakında bitecek olması herkesi derin derin üzüyordu. Tam 205 hafta sonra Programın bitmesiyle herkesin ülkesine geri dönmesi bekleniyor. Ancak Ülke temsilcileri çok şaşırtıcı bir karar verdiler. Bu derece bir misafirperverliği, yardımlaşmayı, hoşgörüyü, büyüklere olan saygi ve küçüklere olan sevgiyi ne kendi kültürlerinde, ne de başka bir kültürde görmedikleri için Türkiye'den vazgeçemeyeceklerinden bundan sonra ki yaşamlarını aynen devam ettirmek istediklerini söylediler. Elbette ki Türk mutfağı da bu kararı vermelerinde büyük bir etken

olduğunu, tüm Damak tatlarına hitap ettiği gerçeği de ortadaydı. Ayrıca Göbeklitepe'ye kadar varan tarihiyle, verimli topraklarıyla 3 tarafı deniz ve turizmle kaplı olan 4 mevsime sahip olan bu coğrafyadan vazgeçmek ne mümkündü ki?

Eslem Elif ŐAHAN

6-B Sınıfı Öğrencisi